

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 98/2012
21.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 594/12 од 06. новембра 2012. године, подигнутом против правноснажних решења Вишег суда у Суботици К бр. 6/12 од 26.03.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр. 854/12 од 25.04.2012. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку у присуству окривљеног Н.М. и његовог браниоца, адвоката Д.Д., дана 21. новембра 2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 594/12 од 06. новембра 2012. године, подигнут против правноснажних решења Вишег суда у Суботици К бр. 6/12 од 26.03.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр. 854/12 од 25.04.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Суботици К бр. 6/12 од 26.03.2012. године одбијен је оптужни предлог Вишег јавног тужиоца у Суботици Кт бр. 138/10 од 31.10.2011. године против окривљеног Н.М., због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а. став 1. Кривичног законика, те је одлучено да трошкови кривичног поступка као и нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда његовог браниоца, падају на терет буџетских средстава суда.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр. 854/12 од 25.04.2012. године одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Суботици изјављена против решења Вишег суда у Суботици К бр. 6/12 од 26.03.2012. године.

Против наведених решења Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 594/12 од 06. новембра 2012. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку у вези члана 274. став 1. тачка 3. у вези са чланом 441. Законика о кривичном поступку, са предлогом да се захтев уважи као основан и утврди да је наведеним решењима повређен закон у корист окривљеног.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу одредби члана 422. став 3. ЗКП, у присуству окривљеног Н.М. и његовог браниоца адвоката Д.Д. а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У разлозима захтева за заштиту законитости тужилац наводи да је првостепени суд битну повреду

одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП у вези са чланом 274. став 1. тачка 3. у вези члана 441. ЗКП, учинио на тај начин што се одбијајући оптужни предлог Вишег јавног тужиоца у Суботици Кт бр. 138/10 од 31.10.2011. године у односу на окривљеног Н.М., због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а. став 1. КЗ, из разлога непостојања довољно доказа да је окривљени основано сумњив да је извршио кривично дело које му је оптужним предлогом стављено на терет, упустио у оцену доказа и у суштини мериторно одлучивао о постојању доказа да је окривљени учинио кривично дело за које се терети то јест о кривици окривљеног, на што у фази испитивања оптужног предлога није овлашћен. Налазећи да из разлога првостепеног решења произилази да је суд ценио квалитет и поузданост доказа прикупљених у истрази за шта није био овлашћен у тој фази поступка као и да су нетачни наводи дати у разлозима решења другостепеног суда о томе да првостепени суд није тако поступио, тужилац сматра да су разлози о одлучним чињеницама у оба наведена решења нејасни и противречни, чиме је и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Напред изнети наводи захтева нису основани из следећих разлога:

Одредбом члана 441. став 1. ЗКП прописано је да ће судија одбити оптужни предлог или приватну тужбу ако нађе да постоје разлози за обустављање поступка предвиђени у члану 274. став 1. тач. 1. и 2. овог законика, а ако су спроведене истражне радње, и из разлога предвиђеног у тачки 3. тог члана.

Одредбом члана 274. став 1. тачка 3. ЗКП прописано је да ће суд решавајући о приговору против оптужнице одлучити да нема места оптужби и да се кривични поступак обуставља ако установи да нема довољно доказа да је окривљени основано сумњив за дело које је предмет оптужбе.

Дакле, у фази испитивања оптужног предлога, у случају да су претходно спроведене истражне радње суд између осталог цени да ли је уз оптужни акт пружено довољно доказа за постојање основане сумње да је извршено кривично дело које је предмет оптужбе. При томе суд у тој фази поступка није овлашћен да се упушта у оцену спорних чињеница и противречних доказа који се тичу кривице окривљеног тј. да ли је учинио кривично дело које му се ставља на терет или није, већ само да цени да ли је тужилац оптужни акт засновао на доказима који у довољној мери потврђују постојање основане сумње да је окривљени учинио кривично дело а што је и неопходан услов за подношење оптужног акта.

По налажењу Врховног касационог суда, правноснажним решењима чије испитивање законитости је предмет захтева, није учињена повреда закона која се у захтеву за заштиту законитости истиче. Ово стога што је првостепени суд у конкретном случају поступао у дозвољеним границама испитивања довољности доказа (квантитета) за постојање основане сумње да је окривљени Н.М. извршио кривично дело које му се ставља на терет и за своју одлуку да прикупљени докази нису довољни за закључак да таква основана сумња постоји, дао јасне и непротивречне разлоге, док је другостепени суд правилно нашао да је првостепени суд донео закониту одлуку, ценећи само довољност доказа без упуштања у њихов квалитет и контрадикторно расправљање, за шта је и овај суд дао јасне и непротивречне разлоге.

У конкретном случају, суд је пре свега ценио квантитет доказа тј. да ли има довољно доказа да се основи сумње да је окривљени Н.М. учинио кривично дело које му се оптужним предлогом ставља на терет подигну на ниво основане сумње а потом и подобност тих доказа да потврде закључак о постојању те сумње, на шта је у овој фази испитивања оптужног акта овлашћен. Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости да се првостепени суд упустио у оцену доказа, те да је тако ценио одбрану окривљеног и доводећи је у везу с осталим прикупљеним доказима, у суштини мериторно одлучивао о постојању доказа да је окривљени учинио кривично дело, односно о постојању кривице окривљеног.

По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је у свом решењу а што је прихватио и другостепени суд, констатовао чињеницу да окривљени негира извршење кривичног дела а потом ценио да ли има доказа који би такву одбрану довели у сумњу до нивоа довољног за постојање основане сумње да је окривљени извршио кривично дело, па је нашао да их нема односно да понуђени докази нису довољни. Наводи суда дати у решењима чија се законитост оспорава, да окривљени "негира извршење кривичног дела" не представљају оцену његове одбране како се то неосновано у захтеву тврди већ опис одбране коју је окривљени изнео. Околности да је окривљени био присутан на фудбалском стадиону а затим у аутобусу са навијачима - гледаоцима фудбалске утакмице у Ћ., нису доведене у питање доказима у списима предмета али се наведене околности не могу сматрати ни индицијама довољним за најнижи степен основа сумње. Правилни су стога разлози побијаних решења из којих произилази да прикупљени и понуђени

докази не доводе окривљеног Н.М. у непосредну везу са кривичним делом које му је стављено на терет.

По питању писане документације прибављене од стране надлежних органа Републике И., тачније полицијских органа области Ћ. на које се тужилац у захтеву позива, супротно његовим наводима, суд у оспореним решењима није ценио њихов доказни квалитет, већ подобност да уопште представљају доказе о постојању основане сумње да је управо окривљени Н.М. извршио предметно кривично дело.

Наиме, констатујући садржај ове писане документације (да окривљени није процесуиран пред надлежним органима Републике И.; да је од стране управних органа – полицијских органа области Ћ. процењен као "опасна особа" и потом протеран са националне територије Републике И. по наредби начелника усељеничке канцеларије области Ћ. од 13.10.2010. године и да су предмети за које су полицијски органи области Ћ. у записнику о заплени коју окривљени није потписао навели као одузете од њега, у ствари према наводима истог записника пронађени унутар пртљажника и кабине аутобуса регистарске ознаке ... и једнако описани за још двојицу окривљених и то Н.Р. и Д.Д.), суд правилно налази да се она једним делом не може сматрати доказом подобним у смислу одредби ЗКП за доказивање чињеница у кривичном поступку. У другом делу предложена писана документација могла би да доказује друге чињенице, али овде не указује на основу сумњу да је управо окривљени извршилац инкриминисане делатности, већ само на присуство окривљеног на одређеном месту и у одређено време, што значи само нејасно подозрење али не и основу сумњу.

Разлози побијаних решења су јасни и непротивречни и Врховни касациони суд прихвата образложење зашто првостепени суд налази да понуђени докази нису довољни да се основаност оптужбе против окривљеног Н.М. расправи у контрадикторном поступку на главном претресу, већ је било нужно одбацивање оптужног акта.

Накнадно прибављена писана документација коју је Републички јавни тужилац приложио уз захтев није разматрана од стране Врховног касационог суда јер предмет одлучивања по овом правном леку не може уопште бити оцена чињеница и доказа (поготову не оних који нису били предмет одлучивања у првостепеном и другостепеном поступку) већ повреда закона.

Налазећи, из изнетих разлога, да наведеним решењима нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. у вези члана 274. став 1. тачка 3. у вези члана 441. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и на основу одредбе члана 30. став 1. и члана 32. Закона о уређењу судова ("Сл. гласника РС" 116/08) а применом члана 24. став 7. и на основу члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа

Мила Ристић,с.р.

судија, Бата Цветковић,с.р.